

се гадеше, повръщаше ми се. На Бойчо му викам – не мога аз да го направя това нещо – той вика – няма да им миеш краката. Един ден не го направих, а те като се разсърдиха, като почна свекърва ми да се кара. Викам – не мога бе жена, разбери, не мога да го правя това нещо. Бойчо вика – няма да я тормозите като не иска. Тя вика – като не иска, да ми напусне къщата. Ами ще напуснеме, но това няма да го прави. Горедолу грамадни мъже, и като се изтегнат и чакат, вдигат си краката и чакат да им поднесеш легена и водата и да им миеш краката. И това така докато напуснеш тоя дом и си самостоятелна или след като дойде по-млада снаха. Така започнаха кавгите. Девер ми почна да се сърди – как така няма да миеш краката, значи не си член на семейството. И започнаха дразгите.

И най-вече, че старата ми искаше заплата, ако не дам плика със съответната сума, която получавам, тя не ми взимаше парите. Тя беше глава на семейството и взимаше парите на всичките и тя ръководи цялото семейство, пазарува и прочие. Например, тръгна на работа и колкото ми даде тя, толкова. Вечерта ни разпределя парите – 50 стотинки за ядене и 12 стотинки за билети. Вечер, като се приберем в стаята, Бойчо вика – колко ти даде – ами викам – 50 стотинки- а той – мама им мръсна, какво ще ядеш за 50 стотинки. Викам – храната е евтина, можех да си взема и първо, и второ, и десерт. Той ми даваше по два лева вечер и викаше – всичко ще похарчиш, защото, ако разбере, че ти давам, става война.

Така, докато един ден, той ми беше дал една сумичка да си внеса в книжката – 100 лв. Аз ги внесох и си оставих книжката в гардероба, а тя обичаше да рови, да тършува. И намери спестовната книжка и се кара. Аз идвам от работа – защо се караш, какво искаш? - Вие сте айдуци. Добре – викам - защо да сме айдуци. Вие криете парите от мен. Викам, аз ти давам цялата заплата. Виждаш, че ти давам и плика. Това, което получавам, до стотинка ти го давам и действително аз никога не крия. Не, криеш. За да се убеди изпрати по-голямата етърва с мен в завода, за да види каква сума получавам, дали действително цялата сума давам - въобще беше страшна работа. Но какво, трябва да се търпи, защото нямаше къде да излеземе, няхаме пари, няхаме си нищо. Дойде тя, провери в завода колко съм взела заплата. Добре, вика, имам ти доверие, а ти откъде си взела тия пари, че си си спестила в спестовната си книжка? Викам, синът ти ми ги даде. А тоя айдук, тоя крадец. И той, докато се прибере вечерта, от работа, те само с мен се караха. Вечерта като се прибра, той се прибра по-късничко, тя не можа с него да разговаря и аз му казах: “Майка ти ми намери спестовната книжка и стана голям скандал.” Ама аз ти казах - той вика - ти не можеш да криеш бе, така ли се оставя - в гардероба. Абе, викам, тя няма право да ми тършува в личните неща, какво търси. Абе, тя си е такава, тя трябва да види какво има. И най-вече това, че от тези два лева, които той ми даваше - Бойчо, аз си бях спестила и му бях купила долно бельо и на него, и на мене. Изпрах ги и ги прострях отвън, а тя знае – което ти купува тя - това е, и ги прострях. И тя като видя вика: “Откъде са тия гащи, откъде са тия неща.” Викам - мои са си, купих си ги, аз съм си ги купила и това е. Ами как ще ги купиш, откъде пари? Викам, не съм си харчила всичките пари и съм си спестила, и съм си купила. Не, вие крадете. Смъкна ги от простора и ги изхвърли. Тя беше много жестока жена. Етърва ми като не переше хубаво, сваля дрехите от простора, мачка дрехите в калта на земята и това е. Да се научи да пере както трябва. Един ден, като се